

ROMANIAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
ROUMAIN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
RUMANO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)

Mardi 3 mai 2005 (matin)

Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

*Comentați numai **unul** din pasajele următoare. Nu trebuie să răspundeți la întrebările îndrumătoare. Puteți, totuși, să le folosiți dacă doriți.*

1. (a)

- Slujba era tot ce putea fi mai neașteptat: la un cimitir evreiesc, în marginea Bucureștiului, la încrucișarea a două șosele noroioase. Nu înțeleg nici până astăzi cum s-au aranjat lucrurile ca să pot fi angajat acolo. La cimitirele evreiești de obicei nu sunt angajați creștini. În rest, intendentul, spălătorii de cadavre, paznicul, adesea și groparii, sunt toți evreii. Trebuie să mărturisesc că slujba
- 5 nouă a schimbat multe în mine, și, într-un fel, m-a cultivat. Dintr-o lume tânără, revoluționară, necruțătoare, intram deodată în eternitatea balcanică, ca un strop de vin într-un pahar de untdelemn. La drept vorbind, înainte nu mă simțisem creștin niciodată, dar aici, evreii, fără să vrea, mă făceau să mă simt creștin, și m-am pomenit deodată posesorul unei alte identități, nebănuite, primejdioase și atrăgătoare totodată.
- 10 Mai era ceva. Toți cei de-aici erau bătrâni. Adică bătrâni cu adevărat nu erau decât câțiva, dar și ceilalți se comportau ca niște bătrâni, chiar oameni de numai treizeci și cinci – patruzeci de ani fiind, și pentru mine vârsta lor era o revelație adâncă, sufletească, la fiecare pas și în fiecare clipă. Lumea mea nouă refuzase ce e vechi, voise să reia totul de la capăt, să refacă totul, căci i se părea
- 15 dospit, înăcrit, rânțezit. Trăisem în ea în exaltarea a ce e nou, tânăr, de ultimă oră, și suspectasem ce e vechi. Evreii de la cimitir, dimpotrivă, găseau că noul nu are valoare, pentru ei vechiul era de preț, și ei trăiau într-o respirație uniformă și continuă, de sute de ani, erau mereu aceiași, faptul că figurile și numele variau nu schimba nimic. Din perspectiva lor, de deșert ros de soare, neprefăcut decât de fantezia neroditoare a vântului care mută nisipul, noi, lumea de azi, apăream ca niște furnici. Pentru ei, drama mea era un fir de nisip suflat de vânt. Ei trăiau în etern (iar eu
- 20 momentan), și se îndoiau de toate formulele, de viață și gândire care nu erau ale lor – politicos, diplomatic, dar ferm. La urma urmei, îmi ziceam, ca un popor să supraviețuiască atâtor persecuții, trebuie să cultive cu îndârjire, de-a lungul timpului, ceea ce îi aparține, deosebându-se de ceea ce nu e el însuși, de ceea ce îl combate prin diversitate, de orice nouă soluție, de orice invenție, și să se încovrige în abstractul lumii sale ca melcul moale și vânăț într-o cochilie zdruncinată de val.
- 25 Trăind etern, trăiau foarte trist, un trist esențial, biologic aproape, se uneau în orice clipă cu marea rană a poporului ales, atât de strâns și de pătimaș încât, dacă cineva necunoscut, un golan oarecare, le-ar fi dat o palmă în tramvai, ei ar fi primit-o desigur ca evreii loviți de veșnica persecuție, nu ca niște banali cetățeni, victime ale unei ne semnificative mitocănie. Asta am simțit din prima clipă, chiar atât de puternic încât, o dată, lovindu-l pe Ilie Iancovici în călcâi, și încă destul de tare, când
- 30 mă grăbeam în urma lui pe aleile cimitirului, i-am cerut scuze exagerat, căci mă simțeam, în mod absurd, vinovat de o intenție pe care nu o avusesem.

Petru Popescu, Sfârșitul bahic (1973)

- Cum se definește el însuși autorul comparându-se cu evreii?
- Ce importanță se acordă timpului în acest pasaj?
- Comentați stilul narativ folosit de autor.
- Ce vă sugerează pasajul?

1. (b)

Monahul la capre

A fluierat un tren departe-n vale
De-aci la el ce multe veacuri sunt!
Sub munte, unde schitul se prăvale,
O toacă sună și-a tăcut în vânt.

5 Atâta tot – pe cerul nalt ereții
Cunună torc din zborul nemișcat
Poienii ce atârnă pe pereții
De stânci tăiate-n piscul detunat.

10 Monahul roș la capre stă de pază,
Sălbăticit, slăbit de-așa pustiu –
Singurătatea singură-l veghează,
Dihăniile din codru de-l mai știu...

15 Și acum, când umbre pe furiș, în taină,
Lungesc pe jos copac lângă copac,
Vin caprele, se freacă de-a lui haină
Ca de-un gorun cu coajă de șiac.

20 Prin sfeșnice domnești de flori de nalbă
Zărește satul, casa cu livezi,
Și fata albă ca o iadă albă,
Și ochii-i verzi ca firul ierbii verzi...

Și mâna aspră mângâie alene
Blănița iedei și se pierde-n ea,
Și parcă muiereste ard sub gene
Priviri viclene ca ispita grea.

25 Dar țapul negru și bărbos, deoparte
Chiorăș aprinde galben ochi de drac,
Pe când mesteacăni albi, ca într-o carte
De basme, din penumbră se desfac.

30 Răsar - arhangeli mari - prin amurgire
Cu aripă și sabie de foc,
Pe când monahul cel ieșit din fire
Ca la icoană bâjbâie pe loc.

Ion Pillat, Biserică de altădată (1926)

- In ce măsură considerați că titlul acestei poezii este potrivit?
  - Care este semnificația metaforelor folosite de poet în această poezie?
  - Comentați modul de prezentare și semnificația relației dintre monah și locul în care se află?
  - Ce vă sugerează poezia?
-